

In Aeschyli Supplicum vv. 145 sqq.

Εἰ δὲ μὴ, μελανθῆς
Ἠλιόκτυπον γένος,
Τὸν γάϊον,
Τὸν πολυξενώτατον
Ζῆνα τῶν κεκμηκότων
Ἴξομεσθα σὺν κλάδοις
Ἀρτάναις Θανοῦσαι,
Μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων.

Ita locum vexatissimum edidit Wellauerus. In quo illud vel morosiori critico assensum extorqueat, quod ille quum ex libris vetustis ἢ διόκτυπον consignatum esset idque exemplaria omnia occupasset, ἡλιόκτυπον latere perspexerit primus. Poterat illam vocem vindicare similibus quae sunt χιονόκτυπος, ὄμβροκτυπος. Minus prospere eidem viro docto cēssit sequentis versiculi emendatio. Namque libri veteres monstra offerunt lectionis: Mediceus et Guelferbytanus codd. cum Aldo τόνταιον, Regius L. et codex Robortelli τὸν ταίον, unde vulgata consarcinata est scriptura, quae est τὸν γάϊον. Wellauerus suo periculo τὸν γάϊον novavit. Ista appellatione qui Iovem inferorum vocaret neque inventus est quisquam et ne potuit quidem: is ut debuit, appellatus est χθόνιος. Certam viam emendaturo munit docta annotatio Grammatici in Etym. Gud. p. 227, 37. Ζαγρεὺς ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς

Πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν παννέφρατε πάντων,
ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη. Τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν
Αἴδου φασίν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ.

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ Πολυξένῳ
Χαίρειν.

Ἐν δὲ Αἰγύπτῳ οὕτως αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτωνα καλεῖ, τὸν

ἄγρατον τὸν πολυξενότατον, διὰ τῶν κεκμηκότων. Qui locus ita corrigendus est: Ἐν δὲ Αἰγυπτίοις (ita Welckerus Trilog. Aesch. p. 557., qui trilogiam, ex qua erat Supplices fabula, illo nomine vocatam suspicatur.) οὕτως αὐτὸν τὸν Πλούτωνα καλεῖ, (minus recte Welckerus τὸν Δία τὸν Πλούτωνα: confer Etym. M. s. v. Τινὲς [τὸν Ζαγρεῖα] τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Πλούτῳ. Διὰ ex sqq. illatum, ubi διὰ ex Δία corruptum verissime intellexit Welckerus: quod ipsum eius quod est Ζῆνα locum occupavit.) τὸν ἄγρατον, τὸν πολυξενότατον Δία τῶν κεκμηκότων. Welckerus, qui Supplicum illum locum respici monuisset, ad emendanda verba Aeschylea adhibere neglexit. Namque vv. τὸν ἄγρατον aperte corrupta: quae neque metro satisfaciant et Grammatici redoleant explicationem. Ipsa mens Grammatici manu ducit ad id quod reliquerat Aeschylus: scripserat τὸν ζάγριον, cui scripturae omnes illae Aeschyleorum verborum corruptelae mirifice favent. Ut autem Ἄγρευς pariter usurpatur atque ἄγριος, ita nihil obstat quo minus Aeschylum Ζαγρεὺς forma aequae atque altera usum credamus. Totus igitur locus his firmioribus incedet talis:

Εἰ δὲ μὴ, μελανθῆν
 Ἡλιόκτυπον γένος
 Τὸν ζάγριον
 Τὸν πολυξενότατον
 Ζῆνα τῶν κεκμηκότων κ. τ. λ.

Scribebam Brunsvigae.

T. H. S c h n e i d e w i n.